

Tre digte

SIMON GROTRIAN

SIGØJNERNE

På femtedagen vandrer de
Genezareth er sort af fødder

fisken båret ud igen

en bro af orm til lodne hænder
spændes bag den tvivlende

Erato er i vinterhimlen
yderst i Storkens kvadrat

hvor du finder

en mening med døden

lad bjørnene danse iår.

SANG

Artige regnbinder
giv mig din ring
den halve til dagen
når buerne mødes
og kloden er gift.

Elskede vanddrikker
træd på en sky
du har svinget i farver
med kopper på hælene
rosenduft.

Stavrende vinflamme
himlene mørkner
og solen blir dækket
med sorte tallerkner
karafler til ild.

Slukkede bloddråbe
stjerner, der falder
slår rødde i brystet
og suger som brocher
dit liv.

ODE TIL ET EGETRÆ

Egetræ, jeg hylder dig
og stiller mig ved siden af
du hilser, jeg kan høre suset, lavt som boulevarderne
silende om parkens ro.
Vi læser blad for blad din mening, før du taber sommeren
med dynger til en storm og blir skelet.
Rødderne er skyggegrene, fire dimensioner har du
verdens hjørner mødes i din krone
hvor de strides
jeg kan høre bruset, højt som en tablet.
Og en vidtforgrenet tøjrepæl for kæmper er din smukke stamme
grønne skud kan eksplodere lydløst i dit overstel.
Gamle ven, din stemme lå begravet i en mose
men din fleksibilitet har gjort dig sort som klodens skyggevæsner.
Potentielle kister, borde venter på en motorsav
du store brændte foto af min sorg
der krænger over.
For du lander ved min fod, og jeg blir stående, alene.

